

СТИВ КАВАНА

СЪУЧАСТНИЦИ

РОМАН

Превел от английски
БОЯН ДАМЯНОВ

ОБСИДИАН

STEVE CAVANAGH
THE ACCOMPLICE

Copyright © Steve Cavanagh 2022
All rights reserved

Превод © *Боян Дамянов*
Худ. оформление © *Живко Петров*

ОБСИДИАН
София 2023

ISBN-978-954-769-550-4

На Трейси

Пролог

ПЕЙДЖ ДИЛЕЙНИ

Тя чу в ухото си гласа на командващия спецотряда.
Десет секунди.

На нула трябваше да пресекат тичешком стотината метра добре поддържана ливада, които ги деляха от задната врата. Пейдж Дилейни се надигна от мократа трева и отмести тънкото елхово клонче пред лицето си, за да има по-добра видимост. Под тебеширенобялата кръгла луна се очертаваше силуетът на старинна къща в колониален стил, която се намираще в Олд Уестбъри, щата Ню Йорк.

Дилейни си пое въздух и издиша бавно, заслушана в обратното броене по радиостанцията.

Десет...

Тя обичаше числата. От работата си като специален агент в Отдела за поведенчески анализи на ФБР се бе научила да разчита на числата повече, отколкото на хората. А в този случай те показваха нещо извънредно интересно.

Девет...

Четиринайсет месеца и дванайсет дни Пейдж издирваше мъжа, когото вестниците отначало наричаха Убиеца от Кони Айланд. Разбира се, това не беше пря-

корът, който той си бе измислил. Беше обяснил всичко за него в едно от писмата си до ФБР, копие от което бе изпратил и до „Уошингтън Поуст“. Наричаше себе си Пясъчния човек.

Осем...

Работният ден на Дилейни продължаваше средно по петнайсет часа. Оперативната група, която тя ръководеше заедно със специален агент Бил Сунг, се състоеше от двеста полицаи и федерални агенти. До момента те бяха разпитали над хиляда потенциални свидетели. Плюс седемдесет и един заподозрени. Документите по случая се съдържаха в шейсет и три кашона, разпределени между две хранилища в нийоркския офис на ФБР.

Седем...

Но важните числа – онези, които стигаха до първите страници на вестниците – бяха други.

Четиринайсет жертви. Мъже и жени.

Първите бяха открити полузаровени в пясъка на плажа в Кони Айланд. Бяха простреляни, после наръгани с нож и обезобразени. Засиленото полицейско присъствие около плажа бе накарало убиеца да промени метода си на действие. Останалите жертви бяха убити в домовете им. Най-често поединично. Но понякога и по повече в едно и също жилище.

Шест...

Профилът, който Дилейни бе направила на Пясъчния човек, сочеше две неизменно проявяващи се във всяко убийство особености. За едната знаеха всички. А и медиите с наслада публикуваха кървавите подробности. След смъртта на жертвите раните по телата им, устите и празните им очни орбити бяха запълнени с пясък. Убиецът отнасяше очите със себе си. Вечер цял Ню Йорк затаяваше дъх в очакване на поредното нападение.

Пет...

Само Дилейни и няколко подобрани агенти от ко-

мандването на оперативната група знаеха за втората особеност в профила на извършителя. Нещо, което не се разкриваше пред медиите. От всяка жертва убиецът прибираще по една лична вещ. Най-често някакво бижу. Това беше ревниво пазена тайна, която би могла един ден да доведе до залавянето и осъждането му.

Четири...

В крайна сметка числата започваха да работят във вреда на Пясъчния човек. Никой не може всеки път да извършва идеалното престъпление. Рано или късно трябва някъде да сгреси. Дилейни беше убедена в това и се оказа права. Преди три дни бяха открили най-новите му жертви. Семейство Нилсен. Мъж и жена, децата упоени по време на убийството. Впоследствие и двете казаха, че усетили нечий дъх по врата си, после болезнено ужилване, след което заспали.

Върху тялото на съпругата, точно под дясната мишница, бе намерен кървав пръстов отпечатък.

Три...

След два дни успяха да идентифицират пръстовия отпечатък, но не чрез полицейските бази данни. На някой си Даниъл Милър, четиресет и пет годишен, му бяха взети отпечатъци, за да му се издаде лиценз за търговска дейност по смисъла на Закона за банковото дело. Следващите петнайсет часа бяха минали неусетно, докато Дилейни си съставяше цялостна картина за живота на Милър, инвеститорската му фирма, произхода и досегашната му кариера и, най-важното, сегашното му местонахождение. Той не фигурираше в списъка на заподозрените, сведен до няколко десетки от няколко хиляди потенциални.

Две...

Наближаваше десет часът. На долния етаж в къщата на Милър светеха няколко лампи. В кухнята, хола и вестибюла.

Дилейни извади пистолета си – „Глок 19“. Наведе се напред, стегнала мускули. Дланите ѝ бяха хлъзгави

от потта. Беше готова да се освободи от миризмата на борова смола и гнили листа. Да се изстреля от сянката на дърветата. Работната теория беше, че в къщата има двама души – Даниъл Милър и съпругата му Кари.

Едно...

Тя не дочака нулата.

Някъде в далечината изрева двигател на форд краун виктория. Звукът подежда като стартов изстрел. Още преди командирът на спецотряда да подаде команда за атака, всички бяха на крака, ботушите им газеха през ливадата към точката на проникване. Пред себе си Дилейни вече виждаше десетина агенти от ФБР и ченгета от Нюйоркското полицейско управление, които се носеха устремно въпреки тежкото снаряжение, каските и бронежилетките. Тази вечер тя нямаше да спечели състезанието по бързина, но това нямаше значение. Други щяха да влязат в къщата преди нея. Полицаи и агенти, обучени да разбиват вратите на негостоприемни сгради.

Когато стъпи на верандата, заобикаляйки плувния басейн, спецотрядът вече беше вътре, а задната врата висеше на пантите си. Чу се писък. Женски.

Дилейни застана до задната врата с пистолет в ръка. С нея имаше още петима агенти на ФБР – екипът за претърсване. На гърдите им до служебните им карти висяха ламинирани снимки на издирваните предмети – бижута, за които се знаеше, че са задигнати от труповете на жертвите. Някои от тях бяха лесно различими поради голямата си рядкост. Като огърлицата от таитянски черни перли, взета от Стейси Нилсен преди два дни.

По радиостанцията се чу глас: „Няма го тук. Къщата, дворът и гаражът са чисти. Съпругата е в кухнята. Охраняваме имота отвсякъде“.

Дилейни изруга наум и влезе в къщата през задния вход. Широк коридор водеше към огромна кухня. В сводестия таван, висок близо четири метра, имаше гигантски оберлихт, през който денем сигурно нахлу-

ваше ярка светлина. Но с него сега пространството изглеждаше още по-тъмно. Върху мраморния барплот се търкаляше съборена винена чаша. Тънка струйка червено вино се стичаше от ръба на плота по белите плочи на пода.

На канапе в ъгъла седеше жена с късо подстригана тъмна коса. Кари Милър клатеше невярващо глава и гледаше с разплакани очи двамата униформени от спецотряда, които ѝ задаваха въпроси, надвесени над нея с оръжие в ръка. Беше облечена с бяла тениска, сиво долнище на анцуг и кремави памучни чорапи.

Когато Дилейни се приближи, забеляза идеалния овал на лицето ѝ, светлата кожа и зелените очи, замъглени от сълзи.

– Не знам къде е. От няколко дни не се е прибирал. Каза, че отива някъде по работа... но какво става, моля ви, кажете ми, нямам...

– Госпожо Милър, аз съм специален агент Пейдж Дилейни. Съжалявам за безпокойството. Имаме заповед да претърсим имота ви и да арестуваме вашия съпруг Даниъл Милър.

Трудно е да се прецени реакцията на една жена при такава новина. В този момент Дилейни не беше сигурна, че Кари Милър напълно осъзнава случващото се.

– Госпожо Милър, това, което ще ви кажа, ще ви разстрои сериозно, но за вашата безопасност е важно да знаете истината.

Преди да сервира ужасната истина на Кари Милър, Дилейни изчака няколко секунди, взряна в очите ѝ. Кари вече изглеждаше съсипана и травмирана. Сълзите отмиваха грима от лицето ѝ. Тя подсмъркна и избърса устата си с длан, размазвайки червилото по белите си зъби. Страданието беше могъщ изравнител. През кариерата си Дилейни бе седяла на много канапета с много жени, съобщавайки им лоши новини.

Кари приличаше на всяка от тях.

Бракът ѝ я бе направил богата. Дилейни знаеше, че

Кари е израснала в бедно семейство някъде в Средния запад, дошла е в Ню Йорк, за да стане актриса, и някъде по пътя е срещнала Даниъл Милър. Имаше ли някакво значение дали жените, които бе прегръщала и утешавала на всички тези канапета, поправяха размазаното червило по устните си с „Мейбълин“ за десет долара или с „Кристиан Лубутен“ за деветдесет? Чантата на Кари лежеше отворена върху стъклената салонна масичка и Дилейни с радост забеляза евтиното червило вътре. Парите сякаш не я бяха променили. Което издаваше сила на характера. Тя си каза, че на Кари ще ѝ е нужен всеки грам от тази сила, за да премине през следващата глава от живота си.

Не беше необичайно явление серийните убийци да вършат престъпленията си, водейки привидно нормален живот. Денис Връзвача, Джон Гейси, Гари Риджуей – Убиеца от Зелената река, и много други серийни престъпници бяха семейни мъже. След като шокът и неверието отминаха и съпругите приемеха факта за мъжа до себе си, започваше друг вид вътрешна борба. С времето Кари също като всички останали жени в нейната ситуация щеше да си задава отново и отново един и същ въпрос: Защо не съм разбрала, че съм омъжена за чудовище? После щеше да я връхлети чувството за вина. Незаслужена вина, но това не я правеше по-малко болезнена. Всички тези жени не просто изведнъж осъзнаваха, че за тях няма повече живот, но и споменът за щастието, което бяха изпитвали някога, се изтриваше от съзнанието им. Всяка целувка, всяка прегръдка, всеки споделен момент се превръщаше в отрова. И тогава идваше *истинската* болка – когато стигнеха до въпроса: с какво привлякох този злодей? Ако тази болка не разкъсаше Кари през следващите две-три години, имаше шанс тя да оцелее. Дилейни искрено се надяваше да е така. При вида на десетдоларовото червило в дамската ѝ чанта тя си каза, че тази жена може би има повече шанс от много други.

– Може ли да ви наричам Кари? – попита тя.

Кари кимна, устните ѝ се поразтвориха, сякаш за да допуснат страхът и ужасът да нахлуят в нея, и тя потръпна.

– Смятаме, че вашият съпруг е убиецът, известен като Пясъчния човек.

Какво да отговориш на това? Как да реагираш? Дилейни си помисли, че всякаква реакция би била за предпочитане пред никаква. Това не беше нещо, което мозъкът можеше лесно да смели. Но тя знаеше, че смилането е процес, в който първата стъпка е отричане: *Сбъркали сте човека. Аз познавам съпруга си, не ставайте смешни – той не е жесток човек, такъв добър баща, грижи се за нас, осигурява ни всичко, от което имаме нужда. Съжалявам, но положително грешите...*

Разтворените устни на Кари Милър потрепераха, докато се взираше изпитателно в лицето на Дилейни. Но не каза нищо. Не запротестира, не заяви, че съпругът ѝ е невинен. Това напомни на Дилейни за десетия ѝ рожден ден. Същия ден баща ѝ почина. Месец преди това бе приет в болница с мозъчен тумор в напреднал стадий, неподлежащ на операция. Сутринта тя се бе отбила да го види, беше в кома. Следобед беше поканила трите си най-близки приятелки на парти с торта. След като те си тръгнаха, майка ѝ си облече палтото, за да отиде отново в болницата, и тогава телефонът иззвъня. Дилейни така и не забрави лицето на майка си в този момент. Сякаш сълзите я бяха лишили от изражение. Сега лицето на Кари беше подобно на нейното. Приличаше на жена, отдавна предчувствала, че ще се случи нещо ужасно, но болката беше много по-силна, отколкото бе очаквала.

– Може ли да ѝ дадете чаша вода? – обърна се Дилейни към един мъж от спецотряда.

Той пристъпи към шкафа, намери чашите, напълни една от крана на мивката и я подаде на Кари. Стискайки я с треперещи ръце, тя я поднесе към устата си.

– Ако знаете къде е, трябва да ми съобщите местонахождението му – каза Дилейни.

– Не знам – отвърна Кари. – И не ме интересува. Не желая да го виждам повече.

Дилейни натисна комутатора на радиостанцията, прикрепена към бронезилетката ѝ, и попита:

– Открихте ли нещо, Бил?

В отговор веднага чу гласа на Бил Сунг, отговорния специален агент:

– Качи се горе. В семейната спалня.

Тя се затича по стълбището, вземайки по две стъпала наведнъж. Семейната спалня беше просторно помещение в края на коридора. Вътре имаше две кресла, тоалетка с огледало, голямо легло в средата и телевизор с плосък екран, монтиран на стената.

– Тук съм, в дрешника – обади се Бил.

Спалнята имаше още две врати. Едната водеше към банята, а другата – към дрешник с размерите на апартамента ѝ в Манхатън.

Страничните стени бяха покрити от пода до тавана с вградени махагонови рафтове, врати на гардероби и чекмеджета. Неговите и нейните. Бил освети с фенерчето си един рафт със сгънати бели ризи, подредени една върху друга.

– Виж маншета на тази – посочи той най-горната.

Върху маншета имаше петно. Сякаш беше опръскан с някаква тъмна течност. Ризата беше прана, но петното с цвят на ръжда си беше останало. Дилейни бе виждала достатъчно петна от кръв през годините, за да знае, че това тук изглеждаше подозрително.

– Прибери я – каза тя.

Той щракна с пръсти на криминалиста зад гърба си, който започна да разтваря торбичка за съхранение на доказателства.

– Това не е всичко. – Бил насочи фенерчето си към едно отворено чекмедже.

Дилейни надникна вътре и видя бижута, нареден-

ни върху черно кадифе. Някои ѝ се сториха познати. Конкретно едно от тях.

Черната перлена огърлица на Стейси Нилсен.

– Уцелихме десетката – каза Бил широко усмихнат.

– Тази ли е ризата? – попита криминалистът.

Дилейни се обърна. Да, тази. Бяла, с ръждиво петно на...

И едва тогава си даде сметка, че това не е мъжка риза.

А дамска блуза.

Погледна отново към чекмеджето с бижутата. То беше в дамската част на дрешника.

Бил натисна комутатора на радиостанцията и попита:

– Открихте ли вана?

– Няма го в гаража – чу се отговорът.

– По дяволите – изруга Бил.

– Имаме бижутата, имаме и ДНК – каза Дилейни. –

Ванът всъщност не ни трябва.

– Искам всичко – отвърна Бил.

Някои от свидетелите, случили се наблизко до предишните местопрестъпления, бяха споменали за тъмен ван без прозорци на товарния отсек, който забелязали в квартала. От ФБР бяха идентифицирали собствениците на единайсет хиляди тъмни вана без прозорци с нюйоркска регистрация. Добре все пак, че ванът не беше бял – такива имаше петдесет и пет хиляди в движение. С помощта на местната полиция бяха обходили един по един собствениците на тъмни ванове, елиминирайки имената от базата данни като неотговарящи на зададените критерии.

Ванът не беше открит около офиса на Даниъл Милър. Нямаше го и в дома му.

Телефонът на Бил иззвъня. Той видя името на дисплея и подаде апарата на Дилейни, която излезе в коридора да отговори.

– Телефонът на Бил Сунг – каза тя.

– Къде е Бил? – попита Дрю Уайт, заместник об-

ластният прокурор, водещ разследването срещу Пясъчния човек.

– Зает е. Провеждаме претърсване, Дрю.

– Кажете ми, че сте открили вана.

– Открихме нещо по-добро. Бижутата – каза Дилейни.

– Е, това е добра новина. Боя се обаче, че аз имам лоша. Искаш ли да знаеш защо Даниъл Милър не е в списъка на собствениците на ванове?

Дилейни запуши с пръст другото си ухо, за да чува само Уайт.

– Купил го е на старо и не го е регистрирал? – попита тя.

– Не. Бил е в регистъра, по дяволите. Могли сме да го хванем още преди два месеца.

– Господи, а защо е премахнат?

Навсякъде из къщата се разнасяше шум от отваряне на шкафове и гардероби, издърпване на чекмеджета и изсипването им на пода, тропот на ботуши, мъжки гласове, но тя чуваше само гласа на Уайт.

Когато той спря да говори и прекъсна връзката, Дилейни усети, че ѝ прилошава.

Тръгна към долния етаж и Бил я последва.

– Какво искаше Уайт?

Дилейни не отговори и той повтори въпроса си. Тя слезе по стълбите, прекоси вестибюла, влезе в кухнята и застана до треперещата Кари.

– Кари Милър – каза Дилейни, – арестувам ви по подозрение в множество убийства...

ИЗВЪНРЕДНА НОВИНА

Имаме новина от последния час по случая с Пясъчния човек в Ню Йорк. Оперативната група под ръководството на ФБР потвърди, че е идентифицирала извън съмнение серийния убиец, който тероризира града повече от година. Ръководителят на групата, специален агент Уилям

Сунг, заяви на пресконференция, че хората му разполагат с веществени доказателства, уличаващи Даниъл Милър, четиресет и пет годишен мениджър на хеджфонд в Ню Йорк, като Пясъчния човек. Всички автобусни и железопътни гари, летища и фериботни терминали в страната са поставени в пълна готовност за залавянето му. Призоваваме към бдителност при среща с Милър, когото агент Сунг описва като въоръжен и изключително опасен. За повече подробности по случая се обръщаме към нашия съдебно-криминален кореспондент Шимон Прокупец, който се намира на Федерал Плаза.

Новините на кръгъл час по Си Ен Ен

ОБВИНИТЕЛЕН АКТ ПО ДЕЛОТО НА ПЯСЪЧНИЯ ЧОВЕК

От прокуратурата на Южната съдебна област на щата Ню Йорк потвърдиха, че шест месеца след арестуването на Кари Милър, съпруга на заподозрения сериен убиец Даниъл Милър, са ѝ повдигнати шест обвинения в убийство от голямо жури. Заместник областният прокурор Дрю Уайт каза пред репортери, че според разследването Кари Милър не само е знаела, че съпругът ѝ е Пясъчния човек, а е била и негова съучастничка в поне шест от убийствата. Господин Уайт подчерта, че обвиненията са въз основа на доказателствения материал, сочещ пряка връзка между Кари Милър и убийствата на тези шест жертви. Ако бъде призната за виновна по която и да било от точките на обвинителния акт, тя може да получи доживотна присъда.

„Ню Йорк Таймс“

НАЙ-ГОЛЯМАТА ЗЛОДЕЙКА В АМЕРИКА

Съпругът ѝ е най-издирваният човек в Америка. Тя е омъжена за предполагаемия сериен убиец Даниъл Милър, по-известен като Пясъчния човек, и следващия ме-

сец ще бъде изправена пред съда по шест обвинения в убиство. От прокуратурата на Южната съдебна област на щата Ню Йорк твърдят, че е била негова съучастничка, знаела е, че съпругът ѝ е сериен убиец, и активно му е съдействала в извършването на престъпленията, като при това му е помогнала да избяга и да се укрие от правосъдието. Тя отрича всички обвинения, но това не спира догадките какво е знаела и какво не относно вълната от терор, с която съпругът ѝ заливаше града. Разговаряхме с бивши колеги на Кари Милър. Те описаха жена, стигана като гроб.

„Нашънъл Инкуайърър“

СЪСЕДИ И ПРИЯТЕЛИ НА УБИЙЦАТА КАРИ ПРОГОВАРЯТ

Съдебният процес срещу Кари Милър, известна като съпругата на Пясъчния човек, започва след седмица на фона на разгорещени спекулации до каква степен тя е била в течение на престъпленията му. Ние разговаряхме в условия на анонимност с нейни съседи и съученици от гимназията, като ги попитахме какво е усещането да познаваш някого, който вероятно е извършил множество убийства, и дали е имало някакви признаци, че Кари Милър може да е съучастничка на сериен убиец?

„Винаги съм я смятала за някак особена. Една такава тиха, затворена“ – каза нейна съседка.

„Познавам Кари от петнайсет години. В гимназията бяхме близки приятелки. Бях шаферка на сватбата. Божичко, само като си помисля за това сега, настръхвам цялата. Ако ме попитате способна ли е да убие човек, ще ви кажа: не знам.“

„Нямам доверие. Никога не съм имала. Още от както се нанесох да живеят тук. Създава едно такова усещане, разбирате ли, за абсолютно зло. Вече не мога дори да погледна към къщата.“

Откакто Пясъчния човек се укрива от полицията, от него няма и следа. Но в последно време се появи-ха догадки, че съпругата му може да склони на спо-разумение. Срещу информация, която да помогне за залавянето му, Кари Милър може да получи свободата си. Попитахме водещия прокурор по делото Дрю Уайт дали има нещо вярно в този слух. Отговорът е: „Няма сделка. Жертвите изискват справедливост“. Процесът ще започне следващата седмица, за когато е насрочен.

„Уошингтън Поуст“